

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Ο Δήμος Στεφανόπολις και η άποστολή του. Τα δραματικά γεγονότα του Καυκάσου. Έλληνες και Σκλαβόνοι. Ο Στεφανόπολις αιχμαλωτός σε έθνηριο καράκι. «Θάνατες εις τούς Γάλλους!». Τα παθήματά του από τούς Σκλαβόνους. Το πλήθος τών φανακτιμένων χωρικών και ο φιλότιμος Έπίσκοπος. Ένα φοβερό ανθρώπινοήγη. Στιγμές αγωνίας, κ.τ.λ.

που το πλήθος όλων και γινόταν μεγαλύτερο. Στην πλατεία συγκροτήθηκε άμέσως ένα είδος λαϊκού δικαστηρίου. Οι δύο Σκλαβόνοι πλοίαρχοι ρώτησαν το όνομα του Δήμου και τών συντρόφων του.

— Είμεθα Γάλλοι ύπαιργοι : άπαντα ο Δήμος με ύπερηγάνατα.

Β'.

Στό Καυκάσο, όπου οι Έλληνες περιηγητά έφθασαν την ημέρα της Πεντηκοστής, το λιμάνι ήταν αγέδων έρημο και γεμάτο υφάλους. Οι ταξιδιώται έβρισαν μέσα στο πλοίο, και μονον ο πλοίαρχος— άνωθοπος ξειριστική θρησκός— έδωκε να πάη στην εκκλησία.

Έξωγα, στο δρόμο, περιτριζόθη από πλήθος μαμονέμων άνθρώπων, οι όποιοι τόν κατηγοροάσαν γιατί δέχτηκε να μεταφέρη με το πλοίο τούς έχθρους τού λαού, δηλ. τούς Γάλλους... Θαρραλός ο πλοίαρχος, δικαιολογήθηκε, όπως μπορούσε, και άνοιγοντας με στενωχρία δρόμο μέσα στο πλήθος, έπροχώρησε και μπηκε στην εκκλησία, ακολουθούμενος από πολλούς. Σαν ξητενος διος τού ήταν, καταλάβαινε ότι ο κίνδυνος τόν περιούλιωνε... Προσποήθηκε λοιπόν ότι θέλει να πάη για φραγή τών άνεμων, έδωκε άπο την εκκλησία, έφρσισε τρέχοντας στο λιμάνι, μπηκε στο καράκι τόν και άνοιγοντας τά πανιά έφωκε μια ώρα άργητερα από την ξειρισμένη πόλη...

Μετά τη λειτουργία, οι έπιβάται ένω το πλοίο έπλεε άνωμα κοντά στις άκτές του Καυκάσου, είδαν μαζεμένο σ' ένα λόφο πλήθος ένοπλων, οι όποιοι έπροβοδούσαν έναντίον τούς. Ήταν έξαινοι που είχταν περιτριζόσει τόν πλοίαρχο όταν έπηγαν στην εκκλησία.

Οι άνεμοι, τά κινήματα, τά πάντα ήταν έχθρικά την ημέρα αυτή για τούς ταξιδιώτες, οι όποιοι κινούνταν να κληρώσουν και να πέσουν στα χείρια τών φανακτιών κατοίκων του Καυκάσου.

Από τό νεομήρι της ημέρας αυτής ως τό πρού της άλλης έπλανήθησαν φερμονών έδω και κει, μέσα στο φοβερό σκοτάδι και στη σφοδρή τρικυμία... Τέλος ο άνεμος, σπυρόγοντας δλοένα το πλοίο προς τη στεριά, τό φούρισε στο λιμάνι της Ένετικής πόλεως Λεζίνας. Έδώ, θέλοντας και μη οι ταξιδιώτες άναγκάστηκαν ν' άγκυροβολήσουν, άν και ήσαν από νέο κίνδυνο τούς άπειριαν.

Η Λεζίνα είναι η πρωτεύουσα της όμονύμου νήσου της Άδριατικής, η όποια κατά τόν Στράβωνα, είχε κατοικήθει παλαιά από Παρισίους και γ' αυτό άνομάζετο τότε Παρία.

Οι ταξιδιώται διενεκτήρεσαν άγωνιώντες στο πλοίο, ξέροντας ότι στην πόλη αυτή δεν υπήρχε Γάλλος πρόξενος για να τούς προστατέψει. Έμειναν λοιπόν στο καράκι, έως ότου ο πλοίαρχος (ο όποιος είχε βγει ξω ν' άγοράσουν τρόφιμα) έγνώσει και άνήγγειλε ότι η πόλις είναι ήσυχη.

— Άλλά, έπροσέθεσε στους έπιβάτες τόν, μόνος βγήτε, να βρείτε άμέσως κατοικία, για να μη σάς ίδουσι οι Σκλαβόνοι που θάβουνη με τά πλοία!

Οι ταξιδιώται έδωξαν ξω ήσυχία, και σε λίγο άπαντήθησαν με δύο Έλληνες κατοίκους της Λεζίνας, οι όποιοι τούς βόηκαν σπίτι να μείνουν... Τις δύο πρώτες ημέρες έζησαν ήσυχα. Άλλά την τρίτη μέρα έφθασαν έκει δύο πλοία γεμάτα Σκλαβόνους. Έρχόνταν από τη Βενετία, διωγμένοι από τούς Γάλλους. Μόλις βγήκαν στην πόλη, διέδωσαν την φρενιτική είδηση, ότι τάχα οι Γάλλοι, ο στρατός δηλαδή τού Βοναπαρτή, κατέσφαξε όλους τούς κατοίκους κ' έκαψε τη Βενετία...

Μόλις οι πλοίαρχοι τών δύο αυτών πλοίων έμειναν ότι πέντε Γάλλοι (δηλαδή οι Στεφανόπολι κ' ο σύντροφός τούς) έφτασαν από τη Βενετία και κατοικούσαν από ήμερών στην πόλη αυτή, φοβέταν ξη διαλισμένους Σκλαβόνους να πιάσουν τούς Έλληνες περιηγητάς και να τούς φέρουν έμπρός τούς.

Οι ένοπλοι Σκλαβόνοι βόηκαν το Δήμο Στεφανόπολι να κάθεται κοντά στην πόρτα τού σπαιτού τόν. Τόν έπασαν λοιπόν άμέσως και τόν ώδηγησαν στην πλατεία, δ-

— Ποϋ είναι το διαβατήριό σου ;
— Νάτο!

Οι πλοίαρχοι άρπαξαν από τά χείρια τόν το διαβατήριό και πόλις έθεβαίωθησαν ότι πράγματι προζείται περί Γάλλων ύπαιργών, έστειλαν τούς Σκλαβόνους να βρουν και να πιάσουν και τούς άλλους τέσσαρα συντρόφους τού. Στο σπίτι οι Σκλαβόνοι βόηκαν ύνο δίο : το Μιχαήλο Στεφανόπολι και το σύντροφό τού Γκαλλόν, οι όποιοι τούς ύπεδέχθησαν ήσυχά, στην κορυφή της σκάλας με τά πιστόλια στο χέρι, θέλοντας να πείθουν σάν καλκήριάμα. Βλέποντες όμως την άτομία τών Σκλαβόνων, έζωναν φρονιμώτερο να παραλάβουν ότι ποιότιμο είχαν και να φύγουν από τό παράθυρο... Πήδησαν λοιπόν από κήρη σε κήρη, κατέβηκαν πίσω από έναν κενό κλαδίον και κρυφτήσαν.

Σε λίγο, οι Σκλαβόνοι άνέβηκαν στο σπίτι, άρπαξαν ότι βόηκαν και έφροβόνουν ότι θα κάθουν την πόλη, άν δεν άνεκαλύτταν τούς ξένους άμέσως!...

Στό μεταξύ, οι δύο φραγάδες, κρυμμένοι μέσα στα κλαδιά, δεν ήξεραν τί να κάνουν... Έξωγα, κατά το βράδυ, βλέπουν έναν πατά να περνά από κει... Τόν έσταμάτησαν, τού διηγήθησαν τά διατρέξαντα και ο καλύτερ λευίτης ήσέλαβε να τούς σώση... Τους παρέλαβε, τούς ώδηγησε σε μια σπηλιά γεμισμένη βου ήου, όπου οι δύο φραγάδες έχούφτησαν ασφαλώς... Από τόν πατά έμαθον ότι ο νεότερος από τούς δύο άνημερους τού Δήμου, ο Νικόλαος Στεφανόπολις, είχε καταφύγει στο σπίτι ενός προκοπού της πόλεως και ότι ο θείος τόν Άημος, ο φίλος τού Βοναπαρτή, ώδηγητή σπυροδόμεμος στο ένα από τά δύο Σκλαβονικά πλοία. Την άλλη μέρα ο νέος Νικ. Στεφανόπολις έστειλε στο Διοικητή της πόλεως την άκόλουθη σφοδρότατη διαμαρτυρία :

«Πέντε ύπήκοοι της Γαλλίας, παρεπιδήμοντες εις την πόλιν αυτήν, καταδικώνται άνηλεως από συμμορίαν κακοήγων. Ό ένας έξ αυτών κερταίται αιχμαλωτός και οι άλλοι κηβόνται εις τά βουνα για να γλωτώσουν από τη λύσσα τών βαρβάρων δικωκτών»

«Ο ύπογεγραμμένος διαμαρτύρεται ένόμιον σας κατά της παραβίασεως ταύτης τού Διεθνούς Δικαίου και άπατεί να σπεύσετε εις βοήθειαν άπο και τών συντρόφων τού, οι όποιοι άπειλούνται από την μάχαίραν τών ληστών.»

«Έχετε ύπ' όψιν ότι είμεθα ύπήκοοι της Γαλλίας και ή' άποθάνομεν γενναίως, ως γυρορίζω να πειθαινον οι Γάλλοι. Μάθετε όμως ότι το μέγν Γαλλικόν έθνος ή' άπατήρη έκατό κε

φάλια άντι ενός. Ό Βοναπαρτής, άρχιπράττης τού έπι την Ίταλιαν Γαλλικού Στρατού, όταν μύθη την άγγελικήν τού θανάτου μας, θα μεταβή την νήσον και την πόλιν ταύτην εις έζρημον, εκδικούμενος τόν θάνατον τών πέντε Γάλλων, άφανίζων δια παντός και αυτό το όνομα της Λεζίνας.»

«Υπογεγραμμένος δι' έαυτών και διά τούς πέντε συντρόφους τού
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΣ»

***

Στό μεταξύ, ο Δήμος Στεφανόπολις, φηλακισμένος μέσα στο Σκλαβονικό πλοίο, άγωνιούσε για την τύχη τών άνεμυών τού και τού φίλου τού Γκαλλόν και καταριότανε την ώρα που τού ήσθε ή ιδέα να τούς πιάη μαζί τόν στο ταξίδι.

Έξωγα όμως είδε να γυρίζουν στο καράκι τούς οι Σκλαβόνοι, έσφορημένοι για την άποτυχία τούς, ποϋ δεν υπήθεσαν να συλλάβουν και τούς άλλους. «Ό ένας έπ' αυτό τούς Σκλαβόνους πλοίαρχους πλήρσισε τότε τόν κρατούμενο και τού έειπε :

— Γράψε στους συντρόφους σου νάβουνη έδώ, άν θέλεις

Σκλαβόνους πειρατής (Παλιά γκραβοδρα)

να τους σώσης... Τι φοβάσαστε; Μήπως τὰ διαβατήριά σας δὲν εἶναι ἐν τάξει;

— Οἱ ἀνήφοι μου, ἀπάντησε ὁ Δήμος, μόλις ἔμαθαν τὴ σὺλλήψη μου, ἔφυγαν... Δὲν ἔξωποι ποὺ κρύβονται. Νομίζεις ὅμως ὅτι καὶ ἂν ἦξεραι, θὰ ἐφανερώνα τοὺ καταφύγιά τους;

— Ἐ, τότε, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, θὰ ἐξαναγκάσουμε τοὺς κατοίκους τῆς Λεβάνης νὰ μᾶς τοὺς παραδώσουν, μὲ κάθε τρόπο! Πρώτα, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πλοίαρχος τοῦ Σλαβονησιῶν ἐπέφερε εἰσὶν ἐνόπλιους ναυτεὺς καὶ πῆγε στὸν Ἐπίσκοπο τῆς πόλεως ζητώντας τὴν παράδοσι τῶν Γάλλων ἐπαρῶν. Ἄλλ' ὁ Ἐπίσκοπος, γὰρ νὰ σώσει τοὺς κινδυνεύοντας Ἕλληνας, ἔξεγέλασε τὸν πλοίαρχο μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ κρατήσῃ ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους στὸ σπίτι του, μὲχρις ὅτου ἀποδειχθῇ ἡ ἀληθινή τους πατρίδα.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἤρθε στὸ Σλαβονησιῶν καράβι ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἐπισκόπου, συνοδευόμενος ἀπὸ πέντε Σλαβονησιῶν, γὰρ νὰ πάρουν τὸ Λίμω Στεφανόπουλ καὶ νὰ τὸν φέρουν στὸν Ἐπίσκοπο. Ἐνῶ ὅμως ὁ Λίμω ἐτοιμαζόταν νὰ κατεβῇ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καζούργους, βάζοντας τὸ πιστόλι στὸ λαίω του, τοῦ ἔληψε ὅσα χρῆματα εἶχε ἐπάνω του, δηλ. ἔξι χαρτοῦστα Βενετικά φλωριά.

— Ἄν τὸ πῆς αὐτὸ στὸν Ἐπίσκοπο, τοῦ πρήφρισε, θὰ σέ σκοτώσω!

Ἐπειτα τὸν ὠδήγησαν στὸ Ἐπισκοπικὸ Μέγαρο, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι στὴ σάλα ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ Λοικητής, ὁ παπάδες καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσκυρίτες τῆς πόλεως. Οἱ Σλαβονησιῶν ἔβλεπαν νὰ φράξαι στὴν πόρτα, ἐνόηλοι.

— Κἀχρησ! εἶπε στὸ Λίμω Στεφανόπουλ ὁ Ἐπίσκοπος, σὲ ἔξαγόρῃσα ἀντὶ 150 φλωριῶν. Μὴ φροβιάσαι.

Ὁ Λίμω τὸν ἐνῆταξε μὲ εὐγνωμοσύνη. Πρώτα οἱ καζούργοι ἔστησαν τὰ 150 φλωριά τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἔφυγαν. Ἐπειτα ὅλοι ὅσοι ἦσαν στὴ σάλα ἔξέφρασαν τὴ γνώμη, ὅτι κατὰ θὰ ἔβλεπαν ὅτι ἀπειθεῖσθε νὰ φέρονται ἀπὸ τὴν Ἀλιαντία, γὰρ νὰ μὴ πάθουνε καὶ ἄλλα χειρότερα...

Μετὰ τρεῖς ὥρες πῆγε μέσα στὴ σάλα ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἐπισκόπου, κορμισμένος καὶ κατασκονισμένος, φέροντας μαζί του καὶ τοὺς ἄλλους ταξιδιώτας, ποὺ εἶχαν καταφύγει στὸ βουνό. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἦσαν μουσικημένοι καὶ κορμιασμένοι. Φίλησαν τὸ χέρι τοῦ Ἐπισκόπου, ἀγκάλιασαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ κλαίγαγε γὰρ τὴν ἀνέλεπτη σωτηρία τους. Ὁ ἀγαθὸς Ἐπίσκοπος ἦταν πολὺ χαρούμενος γὰρ τὴν σωτηρία τῶν πέντε Ἑλλήνων. Ἀσπυγῶς ὅμως ἡ γὰρὰ του δὲν ἐπέλε νὰ κρατήσῃ πολὺ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασαν ἐνόπλιοι στὴν πόλι δαγκόσοι χωροὶ τῶν περιχώρων καὶ μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπή γὰρ νὰ πάρουν τὸ ἄλλοι ποὺ—σήμερα μὲ παλαιὰ ἔθιμο—τοὺς ἐμοίραζε κάθε χρόνο ἡ Δημοκρατία... Τὴ στιγμή αὕτη ὅμως ἔφτασε τρέχοντας ἕνας καθολικὸς παπάς καὶ ἀπεθυμένος στὸ πλήθος τοῦ μίλησε μὲ φανατισμὸ καὶ τοὺς διάβασε μὲ ἐπιστολή ποὺ ἔλεγε τάχα ὅτι τὴν ἔλαβε ἀπὸ φίλου του:

«Οἱ Γάλλοι, ἔγραψε ἡ ἐπιστολή, ἔσφαξαν στὴ Βενετία ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά καὶ ἔκαγαν τὴν ὀραϊότατη πόλι. Ἡ Βενετία δὲν ὑπόσχει πλέον!».

Τότε, ἀπὸ παντοῦ σηρώθηκαν φωνὲς φρίκης καὶ κατάρας. Ὁ ρασοφόρος ἔβλεπτο:

— Πέντε Γάλλοι βόσκονται μέσα στὸ Ἐπισκοπικὸ Μέγαρο! φώναξε. Αὐτοὶ πρέπει νὰ τὰ πληρώσουν ὅλα! Ἐκδίκησης! Ἐκδίκησης!...

Ἡ πλατεία, τὸ λιμάνι, ὅλη ἡ πόλις ἀνήγησεν πλέον ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ λύσσα τοῦ ὄχλου. Οἱ χωρικοὶ ὁμοῖον καὶ προσπαθοῦν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα τῆς Ἐπισκοπῆς. Ὁ Ἐπίσκοπος κατεβαίνει μὲ τὴν ἀδελφὴ του καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς καθυγραψῇ. Ἀνοίγει τὸ στήθος του καὶ φωνάζει!

— Χτυπάτε, ἂν διψάτε αἷμα, ἀλλὰ σεβασθῆτε τοὺλάχιστον τὸ ἀσπλό μου!

Μάταια ὅμως τὰ λόγια του. Οἱ χωρικοὶ τὸν σπρώχνουν, τὸν ἀνατρέπουν καὶ χώνονται μέσα στὸ Ἐπισκοπικὸ Μέγαρο, ποὺ τὸ γεινόμενος φωνεὶ καὶ φροβέρε... Στὸ μετὰ ἐπὶ αὐτοῦ ἡ Ἑλληνας ταξιδιώτες ἔρχαν καταφύγει ἀπὸ βῆθος τοῦ σπιτιοῦ. Ἀζούργοντας δὲ νὰ πλησιάσουν οἱ ἐνόπλιοι, ἐνόμισαν περὶ ὅτι ὁ θάνατός τους ἦταν ἄρρηκτος, ὅταν ἔβλεψαν, στὴν κρίσιμη ἐξέλιξη στιγμῇ, ὁ ἀρχιδιάκονος ποὺ τοὺς ἐφύλαγε, σηκώνει μὰ κορυφίνα, ἀνοίγει μὰ μυστικὴ πορτοῦλα ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ ἱερό τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς μπάει ὅλους ἐκεῖ...

Οἱ φανατικοὶ διώκται τῶν ξένων, ἀφοῦ ἔβλεψαν παντοῦ καὶ δὲν τοὺς εἴρισαν, ἐφρόνιζαν:

— Εἶνε στὴν ἐκκλησία! Ἐκεῖ τοὺς ἔχρησαν!

Ζήτησαν λοιπὸν τὰ κλειδιά ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο, καὶ ἐκείνος ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς τὰ δόσῃ, λέγοντάς τους:

— Ἄφοῦ παραβιάσατε τὸ ἀσπλό μου, δὲν σὰς μένει ἄλλο παρὰ νὰ λερῶσθε καὶ τὸν Ὄζον τοῦ Κυρίου!.. Μάθετε ὅμως ἀσέβεις, ὅτι ἰσάχρη Θεὸς τ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

Μέσα στὸ τραῖνο. Αἱ μυστηριώδεις κάθεδροι τοῦ γέφυρου ἐπιβάτου. Ἡ περιέργεια τῶν συναξιδιωτῶν του. Γιὰ νὰ μὴν πάη χαρμένο τὸ εἰσιτήριο! Ὁ γέφυρος τοκογλύφης καὶ ὁ πελάτης του. Τι στοιχίζει ἕνα σπῆτρο. Πῶς ματαιώθηκε τὸ δάνειο, κτλ.

Παντοῦ, σ' ὅλο τὸν κόσμῳ ἰσάχουνται ταξιδιόνηδες, μὰ ἡ ταξιδιούνα τῶν Βουλγάρων, καθὼς φαίνεται, δὲν ἔχει τὸ ταίρι της. Αὐτὸ τοὺλάχιστον δεῖχονταν τὰ παρακάτω ἀνέκδοτα, τὰ ὅποια διηγοῦνται στὸ Γάμπροβο τῆς Βουλγαρίας.

Μὲ τὸ τραῖνο ποὺ πάει ἀπὸ τὴ Σόφια στὸ Γάμπροβο, ταξιδεύει κάποτε ἕνας γέφυρος Βουλγάρου, ὁ ὅποιος φρονότανε ἄρρωστος. Ὡστόσο, σὲ κάθε σταθμὸ ὅπου τὸ τραῖνο στεκόταν, ὁ γέφυρος αὐτός, παρ' ὅλα τὰ γάλια ποὺ εἶχε, κατέβαινε, ἔτρεχε μέσα στὸ λείω τοῦ σταθμοῦ καὶ εἵπει ξαναγνώριζε στὴ θέσι του, λίγο πρὶν ἐπιβῆναι καὶ πάλι τὸ τραῖνο.

Οἱ ἄλλοι ταξιδιώται ποὺ ἦταν στὸ ἴδιο βαγόνι, παραξενευόμενοι, σχολίαζαν τὸ πρόγραμμα καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν γιατί ὁ ἄρρωστος αὐτός γέφυρος, ὁ ὅποιος βογγούσε διαρκῶς ἀπὸ τὴν ἀδυναμία, ὑποβάλλοταν κάθε τόσο σ' αὐτὸν τὸν κόπο, ἐνῶ μποροῦσε νὰ μένῃ ἡσυχῶς στὴ θέσι του.

Στὸ τέλος ἕνας ἀπ' ὅλους δὲν χωρτήθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιὰ ποὺ εἶσαι, παπῶλη;

— Γιὰ τὸ Γάμπροβο, ἀποκρίθηκε ὁ γέφυρος.

— Καὶ γιατί κατεβαίνεις τότε στὸν κάθε σταθμὸ, ἀφοῦ εἶνε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ Γάμπροβο;

— Χι, ἔκανε ὁ γέφυρος. Γιὰτὶ στὸν κάθε σταθμὸ ἀγοράζω καὶ ἕνα εἰσιτήριο ὡς τὸν ἀμέσως ἐπόμενο.

— Καὶ γιατί δὲν ἀγοράζεις ἀπὸ τὴ Σόφια ἕνα εἰσιτήριο γὰρ ὁλόκληρο τὸ ταξίδι σου;

— Γιὰτὶ; εἶπε ὁ γέφυρος. Μὰ δὲν εἶμαι κανέναν σπάταλος ἐγώ, γὰρ νὰ πετῶ στὸν ἀέρα τὰ λεφτά μου!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ συνεισβότης του τὸν κότταξε χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε, ὁ γέφυρος ἔδωσε μόνος του τὴν ἐξήγησι:

— Βλέπετε, γιὰρ μοῦ, τοῦ εἶπε, οἱ γιατροὶ μοῦ εἶπαν στὴ Σόφια, ὅτι εἶμαι τόσο βαρῶν ἄρρωστος, ὥστε μπορῶ νὰ πεθάνω ὅρα σὲ ὥρα. Γιὰτὶ λοιπὸν νὰ πληρώσω ὁλόκληρο τὸ εἰσιτήριο ὡς τὸ Γάμπροβο, ἀφοῦ δὲν ἔξωμ ἂν θὰ φτάσω ἐκεῖ ζωντανός;...

Ἐνα ἄλλο ἀνέκδοτο εἶνε ἐπίσης χαρακτηριστικόν.

Ὁ πλουσιότερος ἀνθρώπος στὸ Γάμπροβο ἦταν ἔδοξ καὶ λίγα χρόνια ἕνας Κατῆ-Κῶτσος. Μὰ μέρα ἔληξε ὁ αὐτὸν τὸν Κατῆ-Κῶτσο ἕνας νεαρὸς ἔμπορος καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν δανείσῃ ἕνα ποσό τοῦ χρειαζόταν.

Ἦταν γεμωμένος τότε, ἔξω ἕνας διαβόητο μένος καὶ ὁ Κατῆ-Κῶτσος καθόταν ἐμπρός στὸ μαγαζὶ του. Ἐδοῦ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ἂν ὁ Κατῆ-Κῶτσος ἦταν ἕνας ἀπαισιῶς τοκογλύφος, ἦταν ὀπίστω καὶ πολὺ περιποιητικὸς στὸν πελάτη του. Ἐνῶ λοιπὸν συναινεῖτο, προσέφερε στὸν πελάτη του ζωφὴ καὶ σιγάφο.

Μὰ ὁ πτωχὸς νέος δὲν πρόκανε ν' ἀνάβῃ ἕνα σπῆτρο, ὅταν ὁ τοκογλύφος πετάχτηκε ἐπάνω ἐξαιρημένους καὶ τοῦ φώναξε κατὰ μυστρα:

— Δὲν ἔχει δανεικά, δὲν ἔχει δανεικά, φιλαράκο μου!

— Μὰ γιατί τάχα; τὸν ρώτησε ὁ νέος. Ἀφοῦ τώρα δὰ εἶχες συμφωνήσει νὰ μοῦ δανείσῃς.

— Ἐνας ἀνθρώπος ποὺ ἀνάβῃ σπῆτρο γὰρ τὸ σιγάφο μου, τὴ στιγμῇ ποὺ ἔχει κοτῆμα μαγαζὶ μὲ τόσα κατακόκκινα γάβρινα, ἕνας τέτοιος ἀνθρώπος εἶνε σπάταλος! Κ' ἐγώ, πρέπει νὰ ἔξωμ, πὼς δὲν ἔξω λεφτά γὰρ τῶσπο!

Καὶ ὁ νέος ἔβγαλε ἄπρακτος, γιατί ὁ τοκογλύφος ἦταν ἀνένδοτος.

μορὸς καὶ ὅτι ἕνα τέτοιο ἔγκλημα δὲν εἶναι μετὴν ἀτιμώρητο!

Ἄλλ' ἡ φωνὴ ποὺ μιλῶσε στὸ μαυσισμένο ἐκείνο ὄχλο ἦταν φωνὴ βοήθους ἐν τῇ δαίμονι, λέγει ὁ ἱστορικὸς. Καὶ ἂν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐνεφανίζετο εἰς τὴν πόλιν τοῦ ἱεροῦ του, χωρτῶν εἰς τὸ χέρι τῶν κεραιῶν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ὀμνί τοῦ ματιόδους ὄχλου.

Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ ἐξιστορῆσῃ τὴ συνέχεια τῶν περιπετειῶν τῶν Ἑλλήνων περιηγητῶν.

